

LBRIS

We know
books

Marcus Sedgwick

Ghosts and Gadgets

The Raven Mysteries

Fantoma cea fioroasă

Cronicile corbului Edgar

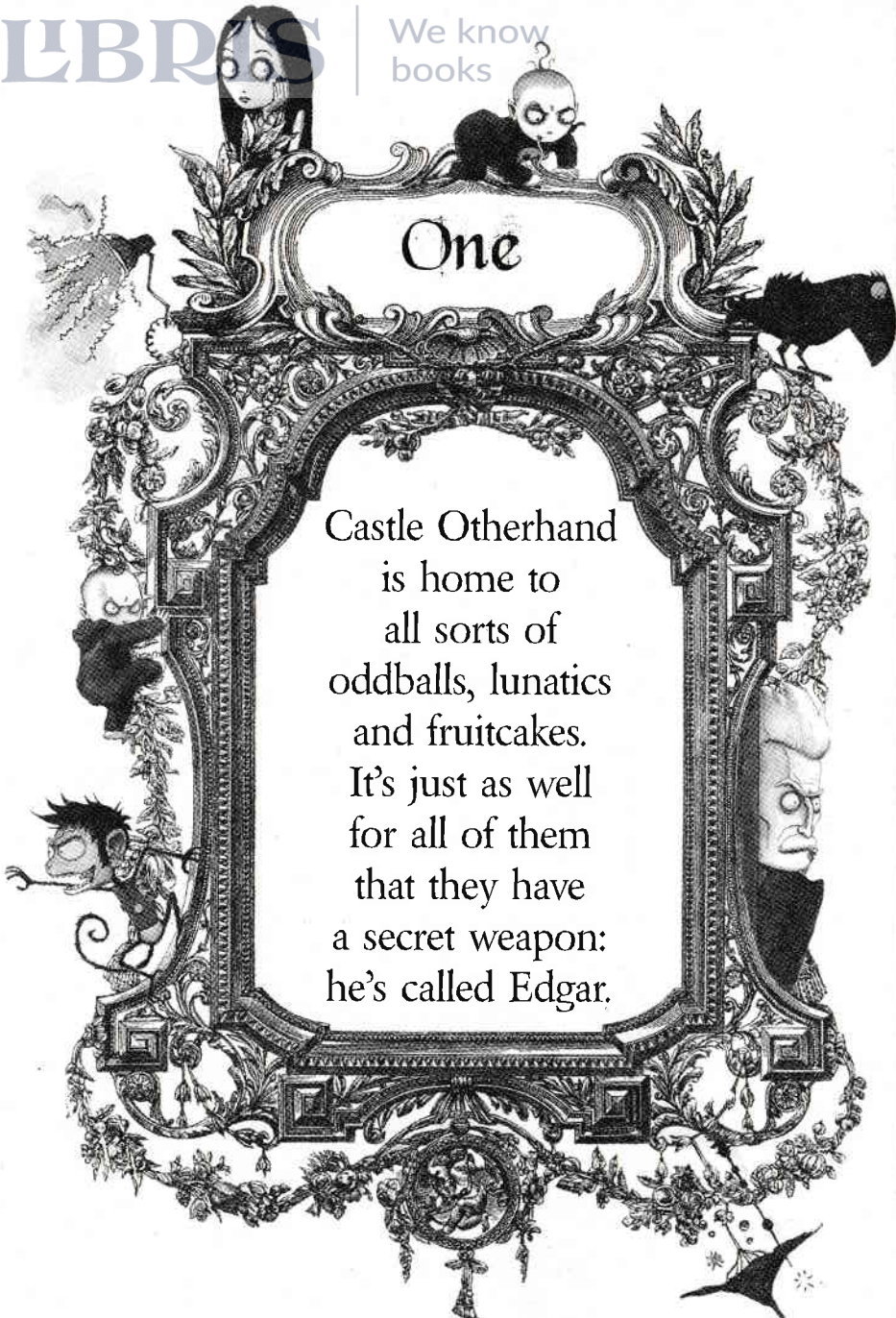
Ediție bilingvă

Ilustrații de Pete Williamson

Traducere din limba engleză
de Claudia Drăgănoiu

 Booklet
fiction | 2023

One

An ornate, gothic-style frame with intricate scrollwork and floral patterns. At the top, a girl with long black hair and large eyes (Luna) is on the left, and a small, round, bald character (Pugsley) is on the right. A crow is perched on the right side. On the left side, a monkey-like character (Edgar) is climbing. In the center, a large, stylized face of a man with a mustache and a goatee (Edgar) is integrated into the frame. The text is centered within the frame.

Castle Otherhand
is home to
all sorts of
oddballs, lunatics
and fruitcakes.
It's just as well
for all of them
that they have
a secret weapon:
he's called Edgar.

Unu

An ornate, gothic-style frame identical to the one on the left. It features the same characters: Luna at the top left, Pugsley at the top right, a crow on the right, Edgar climbing on the left, and a large stylized face of Edgar in the center. The text is centered within the frame.

Castelul Altămână
este casa tuturor
ciudaților, scrântiților
și săriților de pe fix.
Noroc că au o armă
secretă, pe nume
Edgar.

Is my beak wonky?

This is a question which vexes me more and more these days, though I think it was almost ten years ago when I first caught myself going cross-eyed at two thousand feet trying to look down the length of my foremost extremity.

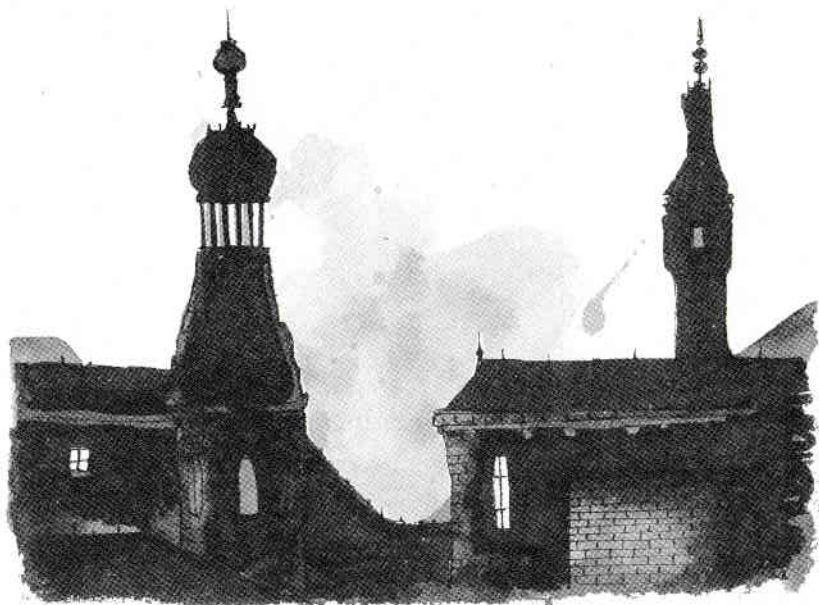
Now, vain bird that I am, I find myself squinting into the ornate looking glass above the mantel in the dining room a little too often, trying to establish once and for all whether my beak is curved. It never used to be, not when I was a fledgling. You could have drawn technical diagrams with the thing! It was like a ruler! But now, ah now, I'm not so sure.

Oare am ciocul strâmb?

E o întrebare care mă frământă tot mai mult zilele astea, deși au trecut mai bine de zece ani de când gândul m-a pălit pentru prima oară, în înaltul cerului, făcându-mă să-mi cercetez, cu ochii încrucișați, ieșitura din mijlocul feței.

Acum, pasăre vanitoasă ce sunt, mă surprind uitându-mă un pic cam des în oglinda cu rama bogat împodobită de deasupra șemineului din sala de mese, încercând să-mi dau seama, o dată pentru totdeauna, dacă am ciocul strâmb. Cât am fost tânăr, nu era. Puteai să desenezi table cu el! Jurai că-i riglă! Dar acum... ah, acum nu mai sunt atât de sigur.

It was on just such a pondering that I embarked one fateful night that was to become the start of a most dreadful and frightsome episode in Otherhand history. An adventure so quiverful that I scare myself now to speak of it, and yet, as guardian and custodian of all things Otherhand, relate it I must!

I pecked the mirror one last time, just to give the old bird in the glass a warning:

Keep your marbles, Edgar, and forget about your beak for five minutes.

La asta mă gândeam în pragul acelei nopți fatidice, care avea să marcheze începutul unui cumplit și înfricoșător episod din istoria Castelului Altămână. O aventură atât de înfiorătoare, încât mă cutremur și acum vorbind despre ea, și totuși, ca paznic și păstrător al tuturor lucrurilor din Altămână, e de datoria mea să o povestesc!

Am mai ciugulit o dată oglinda, cât să-l fac atent pe păsăroiul bătrân pe care-l vedeam acolo:

Ține-ți firea, Edgar, și uită măcar cinci minute de cioc.

'Is the crow losing it?'

I turned to see Minty pointing a fork at me. Something dropped from the fork on to the carpet and Fellah was on it like a flash.

'Cudweed! Control your monkey,' Solstice said, sighing.

'Anything that hits the floor is his,' Cudweed protested. 'We agreed!'

'You agreed,' Solstice said, tutting.

It was Sunday evening, and the whole odd lot of them were gathered at dinner.

Lord Valevine was at the head of the enormous dining table. About a delicate stone's throw away sat Minty, at the other end. Between them, on a table that could have seated forty with plenty of elbow room, were the other five members of the Otherhand family.

— A înnebunit cioara?

M-am întors și am văzut-o pe Minty arătând cu furculița spre mine. Ceva din furculiță i-a picat pe covor și Băiatu' s-a repezit cât ai clipi după pradă.

— Ciumăfaie! Ține-ți maimuța aia în frâu, a oftat Solștiția.

— Tot ce ajunge pe podea e al lui, a protestat Ciumăfaie, doar așa ne-am învoit!

— *Tu* te-ai învoit, i-a tăiat-o Solștiția, țâțâind din buze.

Era duminică seara și toată trupa de ciudați se adunase la cină, în jurul unei ditamai mese.

Lordul Valevine stătea la un cap, iar la celălalt, cam la o azvârlitură de băț, era așezată Minty. Între ei, la o masă unde ar fi încăput lejer patruzeci de persoane, se găseau ceilalți cinci membri ai familiei Altămână.

Solstice and Cudweed, on opposite sides of the table, Fizz and Buzz, clamped into high chairs and not crawling over every conceivable surface, and Grandma Slivinkov, somewhere in the middle, sitting bolt upright, partly because that was how she'd been brought up, but mostly because she was tied to the back of her chair so she didn't fall asleep in her soup. Something had to be done about it after the fourth time.

Erau Solștiția și Ciumăfaie, pe laturi opuse, Fizz și Buzz, ținuiți în scaune înalte, ca să nu se târască peste tot, și bunica Slivinkov, undeva pe la mijloc, dreaptă ca o lumânare, în parte pentru că așa fusese învățată de mică, dar mai ales pentru că era legată de spătarul scaunului, ca să n-o mai ia somnul cu nasul în supă. Se întâmplase deja de patru ori și trebuiseră luate măsuri.

Now while this seating arrangement was not entirely convenient, it did at least mean that the various egos of the family were separated by some good safe distances. And there are always plenty of maids to run around with plates and dishes and whatnot.

On some evenings, the distance between the diners gave us lots of fun, and sometimes there'd be much laughter as Lord Otherhand would have me fly the salt cellar down to Lady Otherhand, the weighty condiment clutched in my claws, and then return with a celery fork held in my powerful beak.

Everyone would applaud these little feats of my skill, and now and then for good measure, I'd throw in an extra trick or two, like pretending to drop the finest crystal glass, only to catch it again before injury occurred to either bird or beaker.

It has to be said that those days are less frequent.

Sigur, nu era un aranjament perfect, dar avea avantajul că îi ținea pe toți la o oarecare distanță, ca să nu se calce prea tare pe bătăture. Și oricum aveau o grămadă de servitoare care să alerge de la unul la altul cu farfuri și feluri de mâncare și mai știu eu ce.

Erau seri în care distanța dintre meseni era prilej de distracție și câteodată se râdea cu gura până la urechi când lordul Altămână mă punea să zbor cu solnița până la lady Altămână; atârna greu, dar mă duceam cu ea strânsă în gheare și mă întorceam cu un bastonaș de țelină în ciocul meu puternic. Toată lumea aplauda aceste mici demonstrații de îndemânare și, din când în când, ca să îi dau cu totul pe spate, mai făceam câte un truc, două – de pildă, mă prefăceam că scap un pahar de cristal fin doar ca să îl prind în ultima clipă, fără ca eu sau pocalul să avem de suferit.

Trebuie spus însă că asemenea seri sunt acum din ce în ce mai rare.

